

Мина се още и нѣкой и другъ день. Милушъ работѣше. На-среща имаше дѣсченъ плетъ, а до него ябълка. Тамъ често се явяваше Люца, дѣщерята на комшиитѣ, и поглеждаше къмъ дюкянчето. Вечеръ Милушъ отиваше до плета подъ клонитѣ на ябълката и приказваше съ Люца. Черна и още по-висока изглеждаше тополата, и задъ клонитѣ ѝ като злато грѣеше месецътъ. Дѣдо Руси стоеше на пейката си, правѣше се, че не вижда нищо, но въ тия минути му идваха най-тежкитѣ мисли.

Съмваше се и отново се повтаряше сжщото. Субаштътъ Али излизаше предъ конака и гледаше. Додованяка дохождаше както по-рано въ дюкянчето. Току се появѣше отнѣкжде съ изшиленъ черенъ калпакъ отъ яре, съ сипаничавото си лице, одърпанъ, направенъ. Личеше си, че слиза отъ Балкана. Спрѣ се, огледа се налѣво, огледа се надѣсно и хлътне въ дюкянчето, като лалугеръ въ дупката си. Седѣше тамъ дълго, а като минѣше покрай дѣда Руся, преправяше лице и се преструваше на божа кравица. Това веднажъ разсърди дѣда Руся, и той го спрѣ.

„Е, Пенко, каза му, — ще ги сѣчемъ ли?

— Да сѣчемъ ли? Какво да сѣчемъ?

— Зелкитѣ.

— Какви зелки, дѣдо Русе?“

Най-после дѣдо Руси му казва какви зелки и то тъй високо, че можеше да чуе и субаштътъ Али, който, както винаги, стои предъ конака. Додованяка трепва, поглежда дѣда Руся въ очитѣ и разбира, че нѣма какво да крие отъ него. Отъ тоя день насетне той винаги се отбиваше при дѣда Руся. Седѣха двамата на пейката, гледаха Балкана и си приказваха. Виждаха ги хората, но не знаеха какво си говорятъ. Виждаха само какъ дѣдо Руси отвреме-навреме замахва съ ржка като че сѣче. Или сжщо тъй съ ржка успокоява Додованяка, като че му дума: „Потрай, потрай още малко!“

А мжно се търпѣше, защото днитѣ станаха усилни. Появиха се и поличби. Въ Бѣлизненската махала една крава бѣше родила теле съ две глави; една вечеръ месецътъ, както бѣше се издигналъ бѣлъ и чистъ, изведнажъ потъмнѣ и стана червенъ като кръвъ. А по-рано — това нѣкои вѣрваха, нѣкои не — въ черквата, когато останала съвсемъ празна и нѣмало никого, освенъ момчето, което прислужва на попъ Руска и му подава кадилницата, Свети Николай Чудотворецъ слѣзълъ отъ иконата си и приказвалъ съ него. И още